

Ad 5 Stuk 1 Concept verordening maatschappelijke tegenprestatie.

Het is voor GroenLinks lastig om zonder visie te bepalen op grond waarvan keuzes zijn gemaakt in deze verordening. Ook de toelichting helpt niet altijd om dit beeld te complementeren. Vandaar onderstaande vragen.

Visie en uitgangspunten zijn uitgewerkt in de Uitvoeringsnotitie Maatschappelijke tegenprestatie, besproken in de voorronde op 25 november 2014. Uitgaande van de visie zoals deze is vastgelegd in de sociaal-maatschappelijke visie van de gemeente, de kaderstellende notitie 3 Decentralisaties en de beleidsnotitie 3-d's wordt bij de maatschappelijke tegenprestatie uitgegaan van eigen kracht, eigen verantwoordelijkheid en een positieve benadering gericht op ontwikkeling van de persoon.

In artikel 5.3 Wordt verwezen naar het eerste lid en het derde lid.

Vraag: Verwijst hier het derde lid naar het derde lid?

Abuis: de kaders zijn gesteld in het eerste en tweede lid.

In artikel 5.3 wordt aangegeven dat minimaal eenmaal per kalenderjaar een tegenprestatie wordt opgedragen.

Vraag: Is het niet logischer om te spreken van maximaal één maal per jaar een tegenprestatie te leveren. Wat is de achtergrond van 5.3 in deze?

De tegenprestatie kan in verschillende vormen worden uitgevoerd. Het kan uitgevoerd worden door gedurende een periode een x-aantal uur per week een maatschappelijke activiteit uit te voeren maar ook bijvoorbeeld het helpen bij evenementen of een sporttoernooi. Hier zal de tegenprestatie dan een duur van misschien één of twee dagen hebben, met in deze dagen een groter aantal uren. Er kan in zo'n situatie nogmaals een tegenprestatie van een persoon worden gevraagd.

In de toelichting van artikel 5.3 wordt aangegeven dat hierbij rekening wordt gehouden met individuele omstandigheden.

Vraag: Zou het opnemen hiervan in het artikel niet van toegevoegde waarde zijn voor het artikel?

*De wet schrijft voor in artikel 9, eerste lid onder c dat een persoon **naar vermogen** een door het college opgelegde tegenprestatie dient uit te voeren. De omstandigheden die het vermogen om uitvoering te geven aan een verplichting zijn afhankelijk van de persoonlijke omstandigheden van een persoon. Het opnemen van een nadere uitwerking van persoonlijke omstandigheden in de verordening heeft hierin geen extra waarde. Deze omstandigheden verschillen per persoon, en hebben ook per persoon een andere weging.*

Bij artikel 6 wordt in de toelichting géén gewag gemaakt t.a.v. individuele omstandigheden terwijl ook hier sprake is van individuele inschatting. De ene mantelzorg is de andere niet. Voor de één is twee uur vrijwilligerswerk al heel wat en voor de ander een fluitje van een cent.

Sommige verordeningen lossen dit op door de volgende omschrijving op te nemen:

Geen tegenprestatie voor: "De belanghebbende die aantoonbaar vrijwilligerswerk verricht dat naar aard en omvang minimaal vergelijkbaar is met een tegenprestatie als bedoeld in deze verordening" iets soortgelijks is op te nemen voor "mantelzorg" en "betaalde arbeid".

Vraag: Waarom is de keuze gemaakt om harde normen op te nemen ipv een individuele beoordeling zoals op veel plekken bij de drie decentralisaties het geval is?

Het doel van de maatschappelijke tegenprestatie is dat een bijstandsgerechtigde, rekening houdend met persoonlijke omstandigheden, vanuit wederkerigheid een maatschappelijke activiteit verricht. Meewerking hieraan is een verplichting en uitvoering hiervan dient dus ook objectief toetsbaar te zijn. Om deze reden is besloten "normen" te formuleren voor het verrichten van een tegenprestatie maar ook om normen vast te stellen voor activiteiten die structureel worden uitgevoerd waarmee al invulling wordt gegeven aan het wederkerigheidsuitgangspunt dat ten grondslag ligt aan de tegenprestatie.

Sommige verordeningen van andere gemeenten onderkennen de mogelijkheid dat het aanbieden van een tegenprestatie niet tot de mogelijkheid behoort. Verwoord in een artikel : "geen werkzaamheden voorhanden": "Het college draagt geen tegenprestatie op indien geen werkzaamheden voorhanden zijn die kunnen worden ingezet als tegenprestatie. "

Vraag: Waarom maakt een dergelijk artikel géén deel uit van onze verordening en wat gebeurt er op dat moment in onze gemeente? Moet die situatie niet worden afgedekt om ook in dat geval gemaakt keuzes op grond van de verordening te kunnen rechtvaardigen? Anders houdt de gemeente toch de verplichting tot het opdragen van een tegenprestatie?

Het college heeft de verplichting om beleid te formuleren ten aanzien van de uitvoering van de maatschappelijke tegenprestatie.

De uitkeringsgerechtigde is verplicht een door het college opgedragen tegenprestatie uit te voeren. De opdracht om invulling te geven aan de opdracht tot tegenprestatie ligt primair bij de uitkeringsgerechtigde. Wanneer deze aangeeft deze niet in te kunnen vullen omdat hij/zij geen tegenprestatie kan vinden, kan hierin actief ondersteund worden door de consulent of het kernteam. Wanneer objectief is vastgesteld dat de uitkeringsgerechtigde de tegenprestatie niet kan uitvoeren omdat er totaal geen aanbod van tegenprestatie voorhanden is, kan de tegenprestatie objectief niet worden uitgevoerd en heeft dit geen gevolgen voor de uitkeringsgerechtigde. Het is immers niet verwijtbaar. De kans op dit scenario is zeer klein, dat een toevoeging in de vorm van een regel hieromtrent, een zeer beperkte toegevoegde waarde heeft.

Ad 5 stuk 2 Concept verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive.

Vraag: Deze verordening is al per 01-01-2013 een verplichting of vergissen wij ons hierin? Wat is de reden dat we hem nu pas vaststellen of is dit een aanpassing van een eerder vastgestelde verordening.

Op 5 februari 2013 heeft de raad de Verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Overbetuwe 2013 vastgesteld. De voorliggende verordening is een technische wijziging van de bestaande verordening: de basis van de bevoegdheid tot verrekening van een bestuurlijke boete bij recidive ligt met ingang van 1 januari 2015 niet meer in de Wwb maar in de Participatiewet.

Vraag: Aannemende dat deze verordening voor het eerst aan de raad wordt aangeboden ter vaststelling: Op grond waarvan is het beleid op dit punt de afgelopen jaren gevoerd in die situaties waar de verordening van toepassing zou zijn geweest, mits eerder aan de raad te zijn voorgelegd?

Dit beleid is sinds het ingaan van de Fraudewet uitgevoerd op grond van de verordening.

Vraag: De vraag is naar minder regelgeving, wat is het belang van het vaststellen van deze verordening, aangenomen dat deze de afgelopen twee jaar géén toepassing zou hebben gehad?

Het vaststellen van de verordening voorziet in de wettelijke opdracht aan de raad regels vast te stellen voor het verrekening van de bestuurlijke boete in geval van recidive. De verordening formuleert regels voor de uitvoering hoe om te gaan met de bevoegdheid de beslagvrije voet buiten werking te stellen, in welke situatie en in welke mate hiervan gebruik gemaakt kan worden.

Ad 5 stuk 3 Concept afstemmingsverordening Participatiewet, loaw en loaz

In deze verordening worden veel keuzes gemaakt over percentages, hoogte en duur van `boetes`.

Vraag: Op grond waarvan zijn deze keuzes gemaakt?

De basis van deze verordening is de bestaande Maatregelverordening Wwb, loaw en loaz gemeente Overbetuwe 2013 (vastgesteld op 5 februari 2013). De reden deze verordening als basis te gebruiken is dat de weging van een verwijtbare gedraging (welke tot uitdrukking komt in het percentage van verlaging) is niet meer of minder geworden met de inwerkingtreding van de Wet Maatregelen Wwb. Deze wegingen komen landelijk in grote lijnen overeen, en zijn gebaseerd op a) de modelverordeningen van VNG die in hun aard een juridische basis vormen (uitgaande van wet,

wetsgeschiedenis, jurisprudentie) voor formulering en weging. Hierin bestaat ruimte om af te wijken van de juridische standaard in de modelverordening maar deze is beperkt door juridische afwegingen.

Voorgesteld wordt de zwaardere variant die is aangegeven in de modelverordening ten aanzien van de afstemming bij schending van de geüniformeerde arbeidsverplichting. De reden hiervoor is dat gedragingen die bezien op het weigeren van werk of het verwijtbaar (langer) beroep doen op bijstand als zwaarder worden geïnterpreteerd als gedragingen die bezien op het verkrijgen van arbeid. De wet laat ruimte voor deze afweging.